

ingen Anledning er til at gøre en blind for den Betydning, han har haft, og for de Mærker i den danske Litteratur, som han vil efterlade sig. Derfor havde jeg været mest tilbøjelig til, hvis Ansøgningen var kommen ind paa almindelig regulær Maade, saa at votere de 2.000 Kr. Hvad jeg derimod ikke kan godkende og Grunden, hvorfor jeg nu vil stemme imod, at de hdes, er den Maade, hvorpaa hele denne Sag er ført. Jeg tror ikke, at det er heldigt, hvis det skal blive den gængse Maade lige overfor Rigsdagen, at andre Personer i Landet anbefale til den Slags Udseer. Jeg tror, at det efterhaanden vil bevirke, at det, som skulde være og skal være en Ære, nemlig at modtage et Statsstipendium, mere eller mindre bliver en Udmygdelse, som man ikke en Gang selv kan bede om.

Th. Nielsen: Det er nok muligt, at jeg, naar jeg nu skal omtale de foreliggende Ændringsforslag, springer adskillige over. Skulde det ske, nævner jeg, for ikke at give Anledning til Misforstaaelse og navnlig for ikke at foranledige det ærede 5te Medlem for 1ste Kredse (Det. Hansen) til unødvendig Uvillighed, at det ikke er, fordi Mindretallets Stilling nu er forandret, men fordi Forslagene ere saa gamle bekendte, og saa ofte debatterede her, at jeg ikke for deres Bedkommende finder Anledning til at repetere. Hvad først Ændringsforslag under Nr. 7 angaar, Understøttelse til Gulbrandsen, skal jeg erindre om, at den paagældende Mand i en Nar-række var Lærer ved Staby i Ringstøbing Amt og allerede da var bekendt som en meget dygtig Lærer i Almueskolens Tjeneste. Han var ogsaa den Gang noget af en politisk Agitator, vel ogsaa mere end det kunde være ønskeligt, men det skal jeg ikke komme videre ind paa, der var i alle Tilfælde ikke noget om, at han forsøgte Stolen, saa der er fra den Side ikke noget at sige dertil. Han blev derefter kaldet til Lærer i Ranum til Forundring for mange, men det bestræfede den Overbevisning, at han maatte være en meget dygtig Mand, siden Ministeriet kaldte ham til Lærer i Ranum, uagtet han var en temmelig vel bekendt Agitator, der havde stillet sig til Folketingsvalg i Odde den 3dje Januar 1879. Derefter var han Lærer i Ranum indtil den nu forløbne Sommer. Det er vel bekendt i vide Kredse og for de Elever, som have søgt ham, at han var en udmærket Seminarlærer, det kan man vistnok sige uden at sige for meget. Der stod for et Par Aar siden et meget hidstigt Angreb i et kjøbenhavnsk Blad paa hans politiske Stilling, men da han ikke nogen Sinde var optraadt offentlig, fandt Ministeriet ikke

den Gang Anledning til at foretage noget, og saa vidt jeg veed, holdt Forstanderen endogsaa Haanden over ham. Det kom derfor temmelig overraskende, at han i Sommer, uagtet han ikke var optraadt politisk, pludselig blev affødiget uden Pension eller Understøttelse. Pensionæret havde Seminarlærerne i Folge ældre Lov ikke med Undtagelse af en 4—5 Stykker, som vi nylig have haft Beslighed til at blive mindede om under Forhandlingerne om Lovforslaget om Seminarlærernes Lønning, men det har dog altid været Sæd og Skik, og der er blevet adskillige Seminarlærere affødigede, til hvilke vi have givet Pension, at man, uagtet de ikke have Pensionæret, dog har givet dem en Understøttelse, der svarer til en Pension. Naar man nu har affødiget ham, og som der staar i Betænkningen, fordi han ikke var medgørlig over for dem, han skulde arbejde sammen med, og uden Understøttelse, saa forekommer det mig, at der derved er slet ham en Æret, og det endogsaa en meget stor Æret. Jeg taler jo ikke som den, der er politisk enig med ham, tværtimod, jeg er politisk uenig med ham og mener, at den særlige Retning, som han repræsenterer, er skadelig, og det er altsaa ikke af den Grund, jeg taler hans Sag, men det forekommer mig, at i den Henseende maa vi virkelig være liberale lige over for hinanden. Selv om man mere eller mindre billiger hans politiske Retning, kommer det ikke den Sag ved. Dersom Pensionæret havde været, saaledes som Rigsdagen nu har vedtaget den for Seminarlærerne, og som forhaabentlig vil blive stadfæstet, kunde den paagældende Lærer, der jo kun har været umedgørlig, utvivlsomt ikke være bleven affødiget uden Pension, undtagen ved Dom, det højeste, man kunde have grebet til, var at affødiget ham i Henhold til § 6 i Pensionærløven, hvori det jo hedder: „Naar en Embedsmand affødiges paa Grund af Misligheder, der, uden at medføre Embedets Forbrydelse, svækker den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid, bestemmes hans Pension ved Lov.“ Vi vide jo ogsaa, at man i Rigsdagen har været meget villig til endogsaa at give ret rundelige Pensioner til Embedsmænd, der have forset sig i en ganske anden Grad, end den her er Tale om, her er der, om man vil, kun Tale om disciplinære Forseelser. Jeg har derfor ingen Tvivl om, at den paagældende Mand slet Æret, der er her kun Tale om 600 Kr., altsaa en ubetydelig Sum, og det forekommer mig rigtignok, at det altfor meget faar Udseende af, at man vil over Gørdet, hvor det er lavest. Jeg anbefaler derfor denne Pension meget varmt til det høje Ting, jeg er